

Ačkoliv jsem se snažil žít podle těchto rad, přeci jsem musel polykat léky, předepsané kardiologem, diabetologem, neurologem a urologem a výsledkem bylo, že jsem se stal dehydrovaným, přetoxičným a prostě nemocným. A to tak, že jsem se ocitl na interně v nemocnici. Nejdříve to vypadalo nadějně pouze na čtyři dny. Pak se to postupně protáhlo na devět, pak na osmáct a to kdoví ještě.

Navíc jsem se v nemocnici až dnes probíjela k WIFI a proto to zpoždění. ,

Ohlédnutí za uplynulým květnem

Výšlap na Holý kopec

Jen pár slov k výletu 7.května 2014. Tak zase se nás sešlo třináct, už je to takové šťastné číslo na naše výšlapy. Vystoupili jsme na zastávce Hrad Buchlov, přešli silnici a po známé cestě kolem Kamenné studánky nahoru na Holý kopec.

Dřevěný kříž s padákem, který vyřezal Mira jako památku na Karla Vojtka, jsme našli na stromě neporušený. Přivázali jsme na něj kytičku slaměnek a minutou ticha si připomněli jeho památku.

Pak Mira vytáhl jalovcovou, tu prý Karel pil nejraději. Josef Bár napsal do knihy, uložené ve schránce na nejvyšším stromě Holého kopce, pár vět. Kniha je tam nová, takže loňský zápis jsme nenašli.

Všechny pak přemohl hlad, tak jsme posedali na kameny a dali se do jídla. Zpáteční cesta nás vedla ke Špalkovi pod hrad Buchlov, pobyli jsme asi hodinu a pak se vydali po žluté značce do Buchlovic na autobus.

Před Buchlovicemi byla ještě jedna zastávka, nemohli jsme odmítnout pozvání Bětušky (Josefova neteř) na pivo, či kávu.

Ještě jsme stihli autobus v 15.40 hod., ale někteří muži si pobyli u Bětušky déle a jeli domů až v 17.30 hod.

Počasi se nám vydařilo, pršet začalo až k večeru a to jsme již byli doma.

Marta.

Setkání s přáteli.

V sobotu 24.května 2014 proběhlo po čtyřech letech opět SETKÁNÍ S PŘÁTELI. Tentokrát jsme ho věnovali vzpomínkám na letní odyssey s Aerotechnikem v letech 1975 až 1989. K tomu jsme připravili prezentaci fotek se slovním doprovodem a hudbou. Zatímco fotky jsme měli oskenované již několik let, tu poslední etapu jsme si, jako vždy, nechali na poslední chvíli. A ještě jsme s Petrem zhotovili velké plátno 280 cm x 200 cm, což výsledný efekt značně zlepšilo. Sešlo se nás nakonec 42. (počítali jsme minimálně s padesáti). To ale nevadilo, aby večer s cimbálovkou Ohnica, primášovanou Petrem Křivákem jako hostem, neměl tu správnou atmosféru! Končilo se hodinu po půlnoci a všichni snad byli plně spokojeni. Z těch vzdálenějších míst přijel samozřejmě Pedro s Jiřinou a mimořádně jeho dcera Pavlína, Milka Najdekrová z Brna a Milena Králíková s Vendulou Tajovskou z Prahy. Omluvili se Jura Valný, Vašíčkovi, Lidka Křiváková Osohová, Lojza Volas a Pukovi poslali dokonce tuto SMSku: " *Přestože jsme v daleké Africe, na setkání s přáteli je naše srdce. Přijijte si, zazpívejte a všechny známé pozdravujte. Pukina a Puk*".

Poděkování za akci patří především Zorce a Tomovi, kteří nesli hlavní břímě organizace, Petrovi Kaštánkovi, samozřejmě Jožkovi a Hance, která přijímala přihlášky.

Seniorkavárny.

Seniorkavárny proběhly dvě. Na první jsme oslavili narozeniny Karla, druhá začala na krčku, ale pak se všichni přestěhovali do kletrovny, Já se v tu dobu přesunoval do nemocnice.

Večer operních árií na zámku Ořechov.

Pozvání zámku Ořechov využili jen Zorka s Tomem a prý byli velice nadšení.

Ohlasy na minulý kletrák.

[Bobe, díky za Kletrák, moc pěkný. Martai](#)

Bobe moc děkuji za Kletrák, dobré počtení. Majka

Na červen se chystá

Seniorkavárna

V červnu je naplánována jedna seniorkavárna a to na 11.6.2014

Brigáda v Kunovicích

První posunutá letošní brigáda v areálu Kunovice se uskuteční ve čtvrtek 26.6.2014 od 9.00..

Hostýnky

Výlet na Hostýnské vrchy se uskuteční v neděli 1. 6. 2014

Odjezd vlaku z UH v 7.14 hod. Přesedat budeme v Hulíně, v Bystřici pod Hostýnem jsme v 8.35 hod. Pak pojedeme autobusem nahoru na Hostýn, kde projdeme křížovou cestu a nahlédneme do kostele (jestli tam nebude mše svatá, tak i za oltář).

Pak se vydáme po červené značce na Tesák a dále, kdo bude chtít tak ještě na Troják. Z Trojáku nám jede autobus zpět do Bystřice v 15.04 hod., z Tesáku v 15.10 hod. Z Bystřice zpět vlakem do UH v 15.58 hod. V UH bychom měli být v 16.59 hod.

Takže si zakoupíme jízdenky na vlak i zpáteční.

Předpověď počasí na neděli slibná, snad nám to vyjde i se sluníčkem. Celá trasa je dlouhá asi 14 až 15 km.

Marta

Výlet do Loštic

Středa 18. června 2014. Vlakem a na kolech.

Odjezd vlaku ze Starého Města v 8.04 do Moravičan. Z Moravičan na kole do Loštic, prohlídka muzea Olomóckých tvarůžků a dal na kole do Bílé Lhoty, zde napojení na červenou tur. Značku Litovelských pomoravím, nejlépe až do Olomouce. Možnost ale kdekoliv na trati nastoupit do vlaku, který odjíždí z Moravičan v 16.00.

*Kamarádi,
zvú Vás na posezení u ohně.
Staré Hutě 14. 6. 2014*

*14.00 hod hraji:
Amalgam
Štrůdi
Telegraf
- Uherské Hradiště
Charáho neštěstí
- Ivanka pri Dunaji
Fúzači - Prievádza
Kati - Bmo*

*20.00 hod
zapálení ohně*

*Skautská základna
U širokého dubu
49°8'24.619''N,
17°17'26.518''E*

Dunajec 2014.

I na letošní léto jsme připravili tradiční výšlap do Vysokých Tater, spojený se splutím Dunajce z Lysé nad Dunajcom po ústí Lesnického potoka a zakončením v termálu Bešeňová. Letos k tomu ve čtvrtek přibudou LEVOČSKÉ VRCHY, které byly donedávna zakázaným vojenským prostorem.

Termín: 21. až 24. srpna 2014

Doprava: mikrobusem

Ubytování a polopenze: začíná ve čtvrtek večerí, končí v neděli snídaní.
Domov mládež v Kežmaroku

Účastnický poplatek: doprava, ubytování, stravování, půjčované raftů

2.420,-

Přednostního práva člena KLETRU využili Vensula Tajovská, Božka Rygulská, Mira Soviš a Bob Stránský. Další přihlášky do naplnění kapacity už bez ohledu na přednostní právo složením nevratné zálohy 1000,-Kč. Uzávěrka přihlášek 30.6.2014

Odysey z Aerotechnikem

Tentokrát se věnujeme vzpomínce na třetí odyseu, která směřovala do Čech

Česká odysea 1977

Z této odysey nám zbylo, kromě vzpomínek, jen pár povídek. Náš autobus ten rok o prázdninách vyrazil do Čech. Začali jsme u Sázavy ve Světlé nad Sázavou, spluli, či prošli Stvořidla, pak jsme utábořili v Kácově a sjeli Sázavu kolem Soběšína a Českého Šternberka. Naše další působiště bylo na Šumavě, kterou jsme prošli po Medvědí stezce. Spluli jsme Horní Vltavu, následovala Otava a Šumava kolem Sušice. Odpočinkový den jsme si udělali u rekreačního Hnačovského rybníka u Klatov. Následovaly Krušné Hory, Karlovy Vary, Cheb, Aš a splutí Ohře. Náš autobus pak zamířil na sever a protože ten rok bylo dosti mokro, zařídil nám jeden z našich účastníků Mira Nad', ubytování v ubytovně na letišti v Liberci. Prošli jsme si Jizerské hory, sjeli Kamenici a kousek Jizery. Na závěr jsme se vydali do Středních Čech prohlédnout si Vavřínecký potok a zakončili jsme u dolního toku Sázavy, kousek u Pikovic.

Průjezd kamenolomem

Počasi nám tento rok nepřálo, ale ten den se udělalo hezky. Pod tímto pojmem jsme viděli den, kdy nepršelo. Tehdy bylo polojasno, až zataženo, ale nepršelo. Takže bylo hezky. Sjeli jsme už dříve spousty řek, ale žádný z nás dosud nejel Sázavu, tu starou vodáckou řeku, opředenou kouzlem starých trampských osad, které měly v okolí svá čarovná místečka. To jsme ovšem nevěděli, že tyto vodácké legendy se týkají dolního toku od Týnce po Pikovice a dál po soutok s Vltavou a že ten horní tok pod Světlou nad Sázavou po Leděč nad Sázavou má sice kouzelnou část - Stvořidla, ale je splavný pouze při jarním tání a po velké vodě. Ale organizátoři odyssey počítali s našimi kvalitami ostřílených vodáků a proto nám právě tento úsek ze Sázavy nabídli.

Autobus se blížil k řece. Nás, vodáky, přepadla tradiční předstartovní horečka. Probrali jsme všechny případy „baby z Děčína!, řádně se vodácky naladili, navlékli jsme slušivé oblečky, někteří i helmy a netrpělivě očekávali povely svých kapitánů - zadáků. My háčci, jsme byli odhodláni tentokrát poslouchat jako nikdy, protože bychom se neradi svým kapitánům znelíbili na první řece. Háčci, manželky, na tom byly hůř, neb jakákoliv poslušnost byla zbytečná, již dávno jsme se i tak znelíbily.

Je zajímavé, že i když háčci, manželky, nejsou zrovna v milosti svých kapitánů, manželů, neboť si dovolí na svého pána lodi cákat, pokřikovat, někdy i neslušně, dokonce si dovolují mu udílet i rozkazy a nikdy nevstoupí na břeh mokrou nohou, přesto všechno tihle háčci, ač velmi neukáznění, přežívají háčky nemanželky. Asi mají jiné, nesporné přednosti, o kterých bych se moc ráda rozepsala, ale zadané téma mi to nedovoluje.

V posvátné náladě jsme se nalodili na řeku Sázavu. A ta začala být naše. Zdálo se nám jen, že je trošku málo vody. Po kilometru jsme došli k přesvědčení, že se nám to nezdálo, ale že je to krutá skutečnost. K řádnému splutí tohoto úseku nám chybělo pár desítek čísel. Po dalším kilometru bylo možno slyšet jadrné domluvy posádek. Háčci, ač četli vodu, jak četli, pro bezproblémové proplutí mezi stovkami šutrů nic nepřčetli. Což zásadně páni lodí neomlouvali. Na některých manželských lodích nebylo za

krátko jasno, kde sedí kapitán. Situace se bohužel nezměnila ani v dalších kilometrech. Nejvíce hrůz prožívaly posádky Pedrů a Nad'ů na prezervativech.

Přes všechny potíže jsme Stvořidla pokořili a dnešní plavbu jsme překřtili na: PRŮJEZD KAMENOLOMEM". Ani prezervativy nebyly narušeny, takže jsme všichni zůstali tentokrát bez následků.

Večer jsme vše znovu probrali u táboráku. V noci jsme snili o dešti, který nám naplní koryta řek, do nichž jsme hodlali v dalších dnech České odysey ponořit svá pádla.

Eliška Hronová

Horní Vltava

Po průjezdu kamenolomem Sázavy putujeme dál. Vítá nás Šumava. Chladem. Není proto divu, že se večer stahujeme a okupujeme hospůdku v Lenoře. Ta se brzy, stejně jako všechny předchozí hospůdky brzy stává naše. To však mnozí netušíme, jaká pro nás zítra bude Horní Vltava. Ráno nás vítá slunečno, ale žádné vedro. Po obvyklých nezbytných přípravách nezbyvá, než nasednou a vyrazit. Zdá se však, že voda v řece vůbec neteče. Olej, zatáčka, olej, zatáčka. Každá další zatáčka dává naději nějaké peřejky. Ale většinou zůstává jen při naději. A před námi je dneska 30 kilometrů. Tak línou řeku jsem ještě neviděla! Nevím, co ten Smetana na ní viděl! A dokonce o ní napíše symfonickou báseň! Je vidět, že nebyl vodák. Kilometry se vlečou líně jeden za druhým. I o čochtany je nouze! Snad jen Pedro se dokázal udělat! Byl katapultován větví z lodi a vlastní ženu i s lodí nechal plout samotné. Nenadchla mne ani rašelina v rezervaci, ani flora a fauna, reprezentovaná spoustou kytiček a ptáků. Stále jsme viděla jen tu hlemýžďí řeku. Až po strašně dlouhé době konečně pár peřejek a řeka začíná zběsile meandrovat, ale v umělém řečišti. Asi tuší, že se musí při svém děsném tempu vplížit do Lipenské přehrady. Její začátek je konečně tady a tím končí naše dnešní splutí.

Mé srdce jáásá, že končí tyto malé české galeje !

Blanka Polášková

Odpočinkový den.

Opět se plní autobus čtyřmi desítkami nadšenců, z kterých se stávají na čtrnáct dní děti, radující se ze slunce, modré oblohy, zelené trávy na louce, praskajícího ohně a prosté písničky. Ochotně a s nadšením se vrháme přímo do jícnu nového dobrodružství, abychom si na svůj vodácký klobouk připsali další řeky.

Neúnavný autobus stoupá výš a výš, tentokrát k hornímu toku řeky Kamenice. V autobusu panuje veselá nálada až do té doby, než někdo otevře vodáckého průvodce a začne předčítat: „...je vyhledávána zdatnými vodáky. Koryto řeky je sevřeno v hlubokém a skalnatém kaňonu s velkým množstvím balvanů po celém toku. Obtížnost místy WW V. ...“

Vtom se objeví první přilba, vesta, za chvíli další. Někteří vzdávají, propůjčují své lodě těm zdatnějším, zbylí nadšenci blednou, dobré nálady v autobuse ubývá. Ti, co všem dodávali síly, nemluví. Konečně se objevuje řeka, autobus zastavuje. Posádky se rozbíhají do lesa, nervózní, ale stále odhodlaní pokořit řeku. Vyplouváme. Začátek vypadá klidně. Mnozí si opět dodávají odvahy. První zatáčka, šutr zprava. „ Háčku zaber“, křičí kapitán. Ale to už háčka pohltní mohutná peřej, šutr zleva a první čochtan je tu. Jiní za obrovského jásootu projedou. Nervózně nahlížíme do každé zatáčky. Mohutné balvany, peřeje, voda v lodi, to vše je nám pořád málo. Stále očekáváme něco víc. Každý stále slyší větu z průvodce: „... koryto řeky je sevřeno v hlubokém skalnatém kaňonu...“ Když v tom se vpředu prosvětlí a proud Kamenice nás vhodí přímo do mohutného toku řeky Jizery. Vidíme zklamané obličejové vodáků. Sedření, promočení, šťastní, ale s otazníkem nad hlavou. To bylo všechno?

Tak to byl snad jeden z nezapomenutelných zážitků České odysey. Ale to zdaleka není Česká odysea. Nejen Sázava, Ohře, Vltava, Otava, Kamenice, Šumava, Krušné hory, Jizerské hory, ale i Charlieho kytara, softbal, Pedrův neutichající humor, večery ve spoustě zapadlých hospůdek, to vše tvoří obraz této odysey.

Tento nabitý program však nelze absolvovat na jeden zátah. Nejen naše svaly, autobus, loď, ale také kytara, naše hlasivky si chtějí odpočinout. Proto, tak jako každý rok, byl i letos do programu zařazen odpočinkový den.

Ráno vypadalo velmi slibně. Někteří se koupali, jiní se pokoušeli i umýt a pak odstranit z těla přilepené zelené řasy Hnačovského rybníka. K poledni začala pršet, takže se všichni stáhneme do blízkého bufetu. Protože nebylo nejtepleji, že by prý neškodilo pár rumů. No už tu byla píseň :„Rum nám dávej, rum nám dej“. Po této znělce už Charlie déle nevydržel odpočívat , chopil se své kytary a jedna píseň střídala druhou . Vrchní měl radost z tržby a my jsme si libovali, jak venku pěkně lijí. Ovšem některé dobrodruhy nechtěla jen tak lehce opustit sportovní vášeň. Po půlhodinovém mydlení skluzavky provedli v historii vodáctví prvosjezd skluzavky na kajaku.

Po tomto sportovním výkonu se vodáci vrátili do burácejícího bufetu, kde už další nadšenci chystali odvetný zápas softbalu. Několik roztrhaných košil, kalhot, po kolena od bahna. Vítězi opět platí. Znovu se rozléhá zpěv, kytara zpěv a my se přesvědčujeme o nevyčerpatelném repertoáru našich paj aj mně. ísní. Navečer se i tancuje. Je už hodně pozdě, když se rozcházíme do svých stanů.

Ráno je jako vždy těžké. Slunce ještě není ani pořádně n obloze, když buráci táborem Bobův hlas: „ Bando vstávat! Budíček!“ S opuchlými tvářemi s kyselými ksichty, ospalí a unavení z včerejšího odpočinkového dne vylézáme ze stanů. „ Snad bude brzy odpočinkový den! To se už nedá vydržet!“ Ale tu už kdosi ladí: „ááááá“ a vzápětí se nese naším táborem píseň České odysey:

Ked' si dala

Ked' si dala farárovi, daj aj mně, daj aj mně. Pan farát má jedno vajco a já dvě, a já dvě.

Tváře se pomalu rozjasňují , úsměvy se rozšiřují a hned je den krásnější.

Interiér podle zvěrokruhu

Na tento a příští měsíc, (22.6. - 22.7.) připadá znamení zvěrokruhu Raku a od nás připadá pouze na Vendulu 10.7. a Pedra 7.7.

Rak buduje klasické rodinné sídlo (22.6. - 22.7.) - Vodní živel Raka, kterému patří Luna vyjadřující emoce, je silně poután na své zázemí a rodinné příslušníky. Měl by si proto od počátku budovat klasické rodinné sídlo, kde se budou všichni, nejenom on, cítit dobře. Pocity spokojenosti ostatních, jsou pocity spokojenosti jeho. Poněkud starosvětské zařízení částí nábytku není vůbec výjimkou, protože ten báječný stůl po mamince, co jsme se u něho setkávali, je přece tak fantastický a váže se na něj tolik emocí a vzpomínek. **Rak potřebuje být bytostně spojen se svým domovem, a tak citlivě vybírá vše, co navozuje především klid v duši a srdci.** Žádné ostré hrany, ale oblé, spíš dřevo, hlína, přírodní materiály, len a bavlna, květinové vzory a barvy hnědi, mořské zeleně a tyrkysu v kontrastu s bílou. S kovem by měl Rak šetřit jako se šafránem. Je na něj dost studený. Zato květiny má rád živé, spojené se zimní zahradou, kde se může uplatnit i hezky naaranžovaný kámen. Vůně jako jemné fialky, šeřík nebo růže u Raka stabilizují optimismus a večer navozují klidné usínání. Pro Raka je rovněž důležitá kuchyň, tady stmeluje rodinu a tady se vesměs rád s rodinou schází. Kuchyň by měla být velká a příjemně po domácku zařízená, včetně dekorací jako je ruční kávomlýnek, kořenky či dečky od maminky. **Byt by měl směřovat na jih. Usínat by měl Rak zásadně s hlavou směřující na sever. Bude se tak po probuzení cítit dokonale svěží a odpočatý.**

O fotografování

Manuál k fotoaparátu čtete zcela výjimečně

Číst manuál fotoaparátů s vírou v to, že se tímto procesem naučit fotografování, je zcela nesmyslné a zbytečné počínání. Srovnat by se dalo s myšlenkou, že studiem příručky vašeho auta se naučíte řídit. Smysl manuálu je jeden jediný: pokud nevíte, jak ovládat nějakou funkci vašeho fotoaparátu, sáhněte po něm. O tom, co máte hledat, si musíte přečíst někde jinde (třeba zde).

Proč by autoři manuálů měli být souzeni za zločiny proti lidskosti

Největší záhada současného fotosvěta zní: proč jsou manuály k fotoaparátům téměř vždy napsány naprosto nesrozumitelně? Proč renomované firmy neinvestují na sepsání jednoduchých návodů, které by opravdu lidem sdělili, jak začít fotit? Z manuálů totiž jako novopečený fotograf nikdy nevyčtete, jaké funkce a čudlíky jsou pro vás klíčové, a které je třeba možné více méně či zcela ignorovat.

Proč 90 procent čudlíků a funkcí vůbec nepotřebujete

99 procent novopečených majitelů foťáků projde těmito fázemi: 1. nadšení a odhodlání něco pochopit 2. zoufalství z bezpočtu funkcí a čudlíků (tlačítek) 3. rezignace a konstatování: však ono to nějak bude fotit. Možná právě proto je tak málo lidí schopno vymáčknout z fotoaparátu vše, co umí. Tedy: 90 procent těchto funkcí můžete nechat plavat a (přinejmenším na čas) je neřešit.

Jak znervóznit profíka: optejte se, k čemu je to a to

Nikdy se nezkoušejte ptát profíka, jak funguje nějaký čudlík/funkce/program typu: „horizontální automatické vystředění ostřicího bodu v režimu C“. Nebude to téměř jistě vědět. Profíci často znají mnohem méně čudlíků, než nadšení začátečníci, věřte nebo ne...

Největší fotoguruův sen: Svět, v němž všichni chápou fungování foťáku

Existuje jedna jediná věc, bez níž se nedá fotografovat (vybité baterky nepočítaje): je nezbytné znát princip fotografování, tedy vědět, co se stane

ve fotoaparátu, když vzniká fotografie. Tečka. Nic víc, nic méně. Kdyby to vědělo alespoň 20 procent majitelů fotoaparátů a mobilů, svět by byl mnohem krásnější (zatím jich to ví zhruba jedno procento). Tečka.

Princip fotografování aneb 85 slov, bez nichž nesmíte číst dít

„Digitální fotografie unikne tak, že světlo dopadne na čip. Doba, po níž světlo na čip dopadá, se nazývá čas. Čas musí být dostatečně krátký, jinak se fotografie rozmáže. Fotografovat (za dané situace) nám pomůže parametr zvaný ISO (citlivost). Když hodnotu ISO zvedneme, umožníme foťáku fotit kratším časem (a fotky se nebudou rozmazávat). Třetím parametrem je clona, její hodnota určuje, jak velký bude otvor, jímž na čip objektivem dopadá světlo. V začátcích (ale jen v začátcích) ji můžete mírně ignorovat, pochopit čas a ISO je důležitější.“ Zapamatováno?

Největší pravda odhalena: proč jsou fotky rozmazané

Pokud jste se opravdu vnořili do minulé rady, již znáte odpověď, kterou si každý den odhadem pár stovek milionů majitelů foťáků a mobilů: Proč jsou ty moje fotky rozmazané? Je to nesporně nejčastěji položená otázka na světě, leč odpovědět umí žalostně málo lidí. Odpověď zní: fotíte příliš dlouhým časem, nutíte fotoaparát vytvářet snímek třeba půl vteřiny (například v šeru) a za tu dobu jednak pohnete rukou, druhá fotografovaný předmět se stihne výrazně přemístit.

Největší záhada záhad: Proč všichni ignorují ISO?

Vědět, k čemu je ISO a jak se používá, je stejně důležité jako tušit, jak se z objektivu sundává krytka nebo zapíná fotoaparát. Přesto to zná jen naprostý zlomek novopečených (a vlastně místy i staropečených) majitelů fotoaparátu. Znovu si dovolím zopakovat, proč je to tak nesmírně důležité: umět nastavit ISO znamená umět nastavit fotoaparát, nemít rozmazané obrázky, dokázat fotografovat v těžkých podmínkách, zkrátka: posunout se vpřed.

Z Pedrových povídek

Kambodža 2013

Z Vietnamu se autobusem přepravíme na hranici Kambodže, kde musíme zaplatit vízum 25 USD, ale tady to jde naštěstí rychle. Dlouhé čekání v tom úmorném vedru by bylo nesnesitelné. Jedeme do hlavního města PHOM PENHU. Kambodža je o málo větší než bývalé Československo, má 15 milionů obyvatel. Na tuto zemi padla beznaděj v r. 1975, kdy vůdce komunistických Rudých Khmerů POL POT zahájil hrůzovládu. Chtěl zachránit zemi a udělat ji nezávislou na světovém kapitalismu. Žel jeho pokus, jak je to u komunistů zákonité, přinesl do země, která kdysi zásobovala rýží celou Indočínu, jen smrt a hlad. Všichni obyvatelé, mladí, staří i nemocní museli pracovat na poli. Intelektuálové byli systematicky odstraňováni. Přes milion lidí bylo popraveno a víc než další milion zemřel hladu nebo uprchl do zahraničních táborů. Dnes je Kambodža království, které se těžce vzpamatovává z následků válek. Hlavní město, ležící na soutoku řek Mekongu a Tonlé Sap, mělo před genocidou 2 miliony obyvatel a za pět let pouhých 23 tisíc. Jdeme na prohlídku muzea Tuol Sleng. Mnoho exponátů ředitel před Rudými zachránil, zaplatil však za to svým životem. Čeká nás královský palác s korunovační a stříbrnou pagodou. Uvnitř je zlatý a smaragdový Budha. V areálu vidíme i divadlo a sloní chrám. Moc pěkné. Ale mimo tento areál v úzkých uličkách, kde je spousta stánků, restaurací, dílniček, je neskutečný nepořádek, špína, zahníváající zbytky v kalužích, hrozný zápach. A to jsme v centru! Ještě honem na tržnici a promenádu podél řeky Tonlé Sap. Ta vytéká ze stejnojmenného jezera a ústí do Mekongu. V době povodní však voda proudí opačným směrem a jezero se zvětší až čtyřikrát. To byl vždycky můj vodácký sen. Sjíždět řeku tam i zpět se suchým pádlem. A pak že perpetuum mobile neexistuje. Díky naplaveninám se zde výborně daří rýži. Po řece Tonlé Sap se máme rychlou lodí přepravit do SIEM REAPU, loď však nejede, tak opět busem. Pozorujeme fádň krajinu, je to placka skoro celá zalitá vodou, místy v ní leží vodní buvoli. Všude jen rýže a rýže. Občas malá osada, pár domků na kůlech, okolo rýže, buvoli a rýže.

Ubytujeme se v hotelu Mandalaja, 4.patro bez výtahu, ale s klimatizací a TV. Prohlížíme si město, opět stánky (ovoce, zelenina, ryby, drůbež), restaurace, masáže a suvenýry. Peníze si neměníme, berou dolary, ale vrací riely. Za 1 dolar 4 tisíce riellů. Dá se tu velmi levně najíst. Kuře s rýží 2 dolary, fisch and chips + 3 piva za 5 doláčů, objevil jsem cukrárnu, kde za pěknou nohavici štrůdlu chtěli jen 1,25 dolaru. Najednou mám v ledvince 10 tisíc těch jejich riellů, tak ještě 2 štrůdly na potom. Ráno v 5 hod. jedeme tuk tukem na východ slunce nad ANGKOR WATEM, 7. divem světa. Obrovský komplex chrámů a umělých jezer se sítí zavlažovacích kanálů z [9.-14.století](#) byl po staletí skrytý v džungli. Přes 600 chrámů, některé velikosti katedrál, všechny s umělecky tesanými a zdobenými věžemi bylo odkryto a restaurováno. Slunce vychází nad stupňovitou chrámovou horou s pěti zdobnými, do výše se trčícími věžemi. Celý komplex se navíc zrcadlí v jezeře, takže pastva pro fotografy. Chrám BAYON má vytesaných 54 obřích tváří, snad portrétů khmerských vladařů. Fotíme a fotíme a šplháme do schodů a se schodů. Je to náročné. Další chrám TA PROHM je velmi fotogenický, neboť jeho zdi jsou prorostlé obřimi stromy a jejich tělnaté kořeny bloudí dolů po schodech a my je musíme přeskakovat. Velmi působivé.Ještě sloní terasa a terasa krále Lepry a další a další, jejichž jména jsem už zapomněl. Na jednom mne nechce biletář pustit, že prý mám holá kolena. Jsem mu hrozně vděčný, protože už těch chrámů mám akorát dost. Odcházím, on se na mě vrhne a stahuje mě kraťasy pod kolena. Ted' že prý je to dobré, ted' už se žádný bůh zlobit nebude.. Ale že mám nahý zadek to mu nevádí? A tak zase lezu do schodů, abych viděl pořád to samé. Na druhém schodku jsem si gatě zase natáhl, nejsou přece žádná holá prdel. Další den opět všichni za svých 20 dolarů znovu na dalších 7 chrámů. Stávkují, chrámy i s Budhou mi můžou být ukradeny. Věnuje se hygieně, holení, praní, komzumaci štrůdlů a šmejdění po tržnici a okolí. Zajdu si až na periferii a vidím jak nuzně žijí obyčejní lidé. Chajdy na kůlech, malé dvorky, rozvěšené prádlo, nepořádek, odpadky, nic moc. Zato získám kokosový ořech a SPZ z auta. Překvapí mě pořádný lijavec, schovám se pod stříšku obchůdku. Pěkné děvče mi nabídne židli, svačinu, zubí se na mě. Lámanou angličtinou se domlouváme. Přijíždí řidič tuk tuku, P rší, všichni jsou schovaní, nemá rito. Domlouvá mi se svou šlapkou sexuální služby, v jejich řeči bum bum. Jeho děvčica mává pažemi a pak si rukama dělá

nad hlavou stříšku. Dělán, že nechápu, ale dobře vím, že mi pantomimou říká, že na ptáky je špica. Vtipně se vymluví, že už mám po sezoně a mizím. To tak, dotáhnout si domů ten adidas. To by mě tak ještě scházelo. Varovali nás, že 80 % žen má nějakou pohlavní chorobu a zbývajících 20% trpí tuberkulózou. A tahle jako na potvoru vůbec nekašlala.

Ráno busem na hranice s Thajskem, odtud jako sardinky minibusem do Bangkoku. Večeře kuře s ananasem a kešu oříšky. Obsluhuje nás s krásným úsměvem, vnadnými řadry, žel dole s naditou sukni transvestita. Holt nikdo není dokonalý. Na tržišti za posledních 20 báhů si dám šejk z papaje. Mama u kasy chce však 40, víc nemám a na ceduli mají napsáno 20. Vypiju to, bábě zatlačím oči a jedu taxíkem na letiště. V Dubaji to už známe. Tři hodiny se touláme po obchodech. Cukrárna nabízí na ochutnání výborné, drahé oplatky. Všichni Češi jsme se shodli, že byli opravdu výtečné. V letadle EMIRATES jsou přející letušky, dvě z nich Češky. Dopřávají nám výborná jídla a moře pití, výtečná vína. Podlehnu našemu sex apelu a rozdávají i hrací karty a celou kolekci malých kořalek. A tak ještě teď se svým zetěm uprostřed Vysočiny košťujem Henesy, Beefitr, Campari až z Indičiny.

Pedro

Z dějin trampingu

6. ZKLAMANÉ NADĚJE

Nacistická hrůzovláda květnem 1945 skončila. Mohli jsme se nadít, že osady se sejdou, spočítají své ztráty, zavzpomínají — a dál se uvidí. Otevřely se velké naděje. Jen málokteré osadě se něco z nich splnilo. Kamarádi, kteří přežili koncentráky, většinou dříve než na osady, museli na léčení. Ti, kteří se ocitli v jednotkách zahraniční armády, ještě několik měsíců čekali na demohilizaci. Několik ročníků mladých mužů na podzim nastoupilo vojenskou službu. Nejedna z dalších odjížděl jako dobrovolník s ozbrojenými oddíly do pohraničí. A řada trampů neudolala, když po odsunu Němců našla téměř skutečné »ranče«. I když ne nadlouho. Řady trampů, podobně jako téměř všichni tehdy, byly názorově i akčně roztržité.

Vlně znárodňování záhy podlely nejen soukromé, ale i spolkové turistické chaty a noclehárny. Ke škodě trampů, skautů, ale hlavně turistů. Jen Klub československých turistů tak přišel asi o 150 zařízení, do té doby přístupných všem příchozím. Podstatně tak ubylo možností k horským túrám. Podle vzoru odborářské a podnikové rekreace i část trampů — chatařů — podlela novému trendu, a jezdila do svých chat ne již na .tramp, ale za pasivní »rekreaci«. Mnohá osadní hřiště zpusťla.

A přece se objevily podivně smíšené party. Někdo po otci či strýci ve výstroji kovbojské, jiný ve starých pumpkách a celt'áku, další v batledresu, ale někteří i v modré svazácké košili. A svorně se kráčelo kilometry na tábořiště, cestou i u táboráku zněly znovu staré trampské písně. Byl tu reálný předpoklad na pokračování v trampských tradicích. Do slibného začátku však brzy zasáhla tzv. studená válka.

Od omylu k represím

Pro existenci či potlačování trampingu bylo důležitých několik zdánlivě nedůležitých jevů. Vše, co jakkoli připomínalo Západ, se stalo nežádoucím, někdy až »nebezpečným«. Oblečení, anglické přezdívky osob i jména osad, některé písničky, byť ani ne trampské (třeba i oblíbené písničky z Osvobozeného divadla]. Po únoru 1948 se stal svaz mládeže jedinou uznanou organizací mládeže. Trompové se stali v rámci daných struktur shora neovladatelnými — a tudíž i podezřelými .— a nežádoucími. Zejména mladší trampské generaci bylo nepochopitelné, že by mohla svou zálibou nohrožovat vlast«. K tomu přispěla i lítost, že už nelze spatřit kouzlo Šumavy i dalších míst pohraničí, kde do hloubky několika kilometrů vyrostlo nepřístupné pohraniční pásmo. Starší trampové byli v několika případech souzeni a vězněni se stovkami dalších bojovníků za svobodu ze zahraniční armády jako »agenti imperialismu'. A z takového trampa by prý se "snadno mohl vyklubat diverzant". Kontroly na nádražích i v terénu přišly opět na pořad dne. To vše odrazovalo starší i mladé od typického trempování. Ti, kdo vydrželi, byli téměř v ilegalitě. Rostly sice houfně nové chaty, dokonce i průmyslově vyráběné, ale v těch se již usidlovali »rekreattí«.

Koncem padesátých let se situace poněkud uvolnila, nicméně pronásledování především mladých tábořících trampů pokračovalo.

Kamarádi seznámení s trampigem, vzpomínky otců a v neposlední řadě

nemožnost uplatnění vlastní iniciativy, zájmů a individuality vedly znovu další hochy a děvčata do přírody. Jenže to byla i cesta, po které unikali z dohledu, uplatňovaného v mládežnické organizaci. Svaž mládeže začal tedy »bojovat o mládež svedenou na falešnou cestu romantiky*. Novou vlnu trampingu, nyní opět hlavně mladých lidí, to omezilo, ale nezarazilo.

Úřední kličkování

Podle momentální situace v »hoji proti nepřátelům« bylo táboření někde zakázáno vůbec, jindy povoleno jen na veřejných tábořištích, kterých nejenže bylo málo, ale trampové a rekreanti si tam navzájem vadili. O to víc bylo kontrol totožnosti na nádražích, při nichž byt trampovi tak dlouho prohlížen občanský průkaz, až mu ujel vlak. Později bylo zveřejněno, že tábořit lze pouze se svolením národního výboru. Jenže ten zas zpravidla povolení nevydal se zdůvodněním, že je může poskytnout jen úředně uznaným organizacím. Šikanování šlo někdy až tak daleko, že k rozehnutí potlachu bylo povoláno i vojsko, jako tomu bylo např. na Skalce u Mníšku. Pan Kubát byl ve srovnání s tím úplný břídit...

Naštěstí se našli tvrdohlavci, kteří chtěli dětem a mládeži přiblížit ubývající přírodu, a nenásilnou — spíše samovýchovou z nich vychovávat lidi čestné, odolné, kolektivní. Prostě dát jim něco, co zůstane člověku vlastní na celý život, a ne pouze pro tu chvíli, kdy se musí něco povrchního třeba z občanské výchovy naučit ke zkoušce. Takže se objevovaly pod hlavičkou pionýrské organizace skautské skupiny, pod hlavičkou svazu mládeže nebo Svazarmu skupiny trampů. Jestliže se skautingu a trampingu nesmyslně připisovaly »protispolečenské« vlastnosti, pak nelze také nevidět, že právě oficiální postoje vmanipulovaly do hnutí rysy, které rhu byly dříve cizí. Chtěli-li mladí skautovat či trempovat, museli se uchýlovat ke lsti — být v organizaci, která měla jinou náplň jen proto, že jiná možnost k podobné činnosti takřka nebyla. [Pokračování]

Tracha poezie

Pamatuješ ještě Erbenovu Polednici??

Tak tohle je paráda, napsat současnost a přitom zachovat rytmus a slovosled a význam klasika!!!

K. J. Erben - Finančnice

U záložny lidé stáli,

z plna hrdla křičeli.

Kde jsou naše prachy, králi,

kam úspory zmizely?

královny jim ruce kynou -

mlčte, dám vám svobodu!

Lid však kleje: piješ víno,

nás posíláš pro vodu!!!

Tady každá rada těžká

ve čtvrtek i v pondělí.

Zeptejte se Klause, Johna

kam se prachy poděly.

Král jim hází hračky z věže -

Klause, Ježka, Kohouta.

Všechno marno, Klaus i Ježek

bum bác letí do kouta.

Bude-li vám, lidi, zima

free bude-li se krátit dech,

free chcete-li se míti prima,

free čtěte si v mých dramatech.

Zase křičí, rudnou v líci -

čti si svoje kydy sám!

Že na vás, vy nezbedníci,

Koženého zavolám?

Pojd' si pro ně, zbohatlíku,

pojd', vem si ty zlostníky!

A hle, kdosi bere kliku,

lodě, banky, podniky -

Jako stín se ruka plíží,

na co sáhne - otočí.

Z obýváků, ložnic, spíží

vybírání si obročí.

Již vztahuje černé ruce

po chlebě i po soli -

Sametová revoluce

dneska právě vrcholí

Slyšte, první, druhá, třetí,

v poledne zvon udeří -

klika cvakla, dveře letí -

EU vchází do dveří.

Ve mdlobách tu národ leží,

na čele se perlí pot.

Pokladna je prázdná, temná -

zbudou prachy na důchod?

Bez názvu.jpg

Příměst'áci a tráva

Bůh: „Františku, ty víš všechno o zahradách a o přírodě, pověz mi, co se to děje tam dole? Co se to stalo pampeliškám, fialkám, sedmikráskám a dalším druhům rostlin, které jsem před věky vysázel? Měl jsem perfektní bezúdržbový zahradní plán. Ty rostliny rostly v jakékoliv půdě, vydržely sucho a hojně se samy množily. Nektar z dlouhotrvajících květů přitahoval

motýly, včely i hejna zpěvných ptáků. Očekával jsem tedy, že už uvidím krásné zahrady plné barev a květů. Ale všechno, co vidím, když pohlédnu dolů, jsou zelené fleky..." Svatý František: „To všechno má na svědomí ten kmen, který se tam usadil, Pane. Říkají si Příměšťáci. Tvé květiny označili za plevel, ze všech sil je hubí a nahrazují trávou." Bůh: „Trávou? Ale vždyť to je tak nudné! Není to barevné. Tráva nepřitahuje včely, motýly ani ptáky, jenom ponravy a žížaly. Je citlivá na teplotní změny. Chtějí tihle Příměšťáci opravdu, aby u nich rostla pouze ona?" Svatý František: „Očividně, Pane. Podstupují při jejím pěstování veliké utrpení. Začnou ji každé jaro hnojit a hubí všechny ostatní rostliny, které se v trávníku objeví." Bůh: „Jarní deště a teplé počasí pravděpodobně způsobuje, že tráva roste opravdu rychle. To musí být Příměšťáci velice šťastní." Svatý František: „Vypadá to, že vůbec ne, Pane. Jakmile tráva trochu povyroste, sekají ji někdy i dvakrát do týdne." Bůh: „Oni ji sekají? Suší ji jako seno?" Svatý František: „Nikoliv, Pane. Většina z nich ji hrabe a pak dává do pytlů." Bůh: „Do pytlů? Proč? Je to cenné? Prodávají to?" Svatý František: „Kdepak, Pane, právě naopak. Platí za její odvoz." Bůh: „Tak počkej chvilku: Oni ji hnojí, aby rostla, a když roste, tak ji sekají a platí za to, aby se jí zbavili?" Svatý František: „Přesně tak, Pane." Bůh: „Tihle Příměšťáci musí cítit velkou úlevu v létě, když vypínáme déšť a zapínáme horko. To dozajista zpomalí růst trávy a ušetří jim to hodně práce." Svatý František: „Tomu nebudete věřit, Pane! Když tráva přestane růst, tak Příměšťáci co nejrychleji vytáhnou hadice a platí ještě více peněz za zalévání, aby mohli pokračovat v sekání a odvážení." Bůh: „Příšerný nesmysl! Alespoň že si nechali nějaké stromy. To bylo ode mne geniální, musím se pochválit. Stromům narostou na jaře listy pro krásu a letní stín. Na podzim opadají a vytvoří přirozenou pokrývku, aby zadržely vláhu v půdě a chránily tak stromy a keře. Navíc se rozloží na kompost, aby obohatily půdu. Je to přirozený cyklus života." Svatý František: „Raději se posad'te, Pane. Není to tak, jak říkáte. Příměšťáci hrabou listí na velké hromady a platí za jeho odvoz." Bůh: „To není možné! A co dělají, aby ochránili kořeny stromů a keřů před mrazem a aby udrželi půdu vlhkou a nespečenou?" Svatý František: „Jakmile vyhodí listy, kupují něco v igelitových pytlích, co se nazývá mulč. Přivážejí to domů a rozsyávají to místo vyvezených listů." Bůh: „A odkud tento mulč berou?" Svatý František: „Oni kácí stromy a rozemelou je, aby tento mulč vyrobili." Bůh: „Dost! Už na to raději nechci ani myslet. Svatá Kateřino, ty máš na starosti kulturu. Jaký film je na programu dnes večer?" Svatá Kateřina: „Blbý a blbější, Pane. Je to opravdu hloupý film o..." Bůh: „To je v pořádku, klidně to pusť. Myslím, že jsem o tom už slyšel od Františka."

První československou olympijskou medaili získal sudetský Němec

Jen několik týdnů před tím, než naši olympionici odlétli do Soči bojovat o cenné kovy, spatřila světlo světa znovu po dlouhých desetiletích vůbec první medaile ze zimní olympiády pro československou reprezentaci. V roce 1928 na II. ZOH ve Svatém Mořici se pro české barvy podařilo Rudolfu Burkertovi vybojovat bronz ve skocích na lyžích.

FOTO: archiv Jaroslava Zemana

Burkert byl sudetský Němec. Žil v obci Polaun, což je dnešní Horní Polubný, na pomezí Jizerských hor a Krkonoš.

První olympijskou medaili, po níž se slehla zem, spolu s dalšími cennými kovy získal teprve nedávno z pozůstalosti Burkertovy rodiny jablonecký senátor - Jaroslav Zeman (ODS), který v Albrechticích provozuje nejstarší továrnu na výrobu hraček a zajímá se o historii regionu.

První československá olympijská medaile se vrátila do ČR

FOTO: Jaroslav Švehla, [Právo](#)

„Poprvé jsem jméno Burkert uslyšel od svého učitele. Když jsme jeli na lyžích na Polubný, tak nám říkal, tady bydlel první československý olympijský medailista. Namítl jsem, že první byl přece Raška, a on odpověděl, že první byl Burkert,“ vzpomíná Zeman a na desce potažené sametem přejíždí prsty po medailích, které po letech ztratily původní lesk, ale získaly o to větší cenu.

„Podruhé jsem se s jeho jménem setkal tady v Jiřetíně pod Bukovou v továrně Tofa. Staral se tu o vlek a sjezdovky,“ pokračuje v líčení osudu pozapomenutého reprezentanta Zeman.

Zemřel v západním Německu

Podle jeho slov se Burkert vyhnul rukování do války kvůli zranění nohy. To také ukončilo jeho kariéru. Po roce 1945 nebyl odsunutý, žil v Jiřetíně až do roku 1964. Pak odešel do západního Německa, kde v roce 1985 jako jednaosmdesátiletý zemřel.

Rudolf Burkert

FOTO: archiv Jaroslava Zemana

Před dvěma lety se Zeman začal o kdysi slavného lyžaře více zajímat. Svého kamaráda poslal pátrat za hranice po Burkertových dětech. Dcera žijící v Düsseldorfu krátce před smrtí Zemanovi darovala otcovy lyže a batoh. Na sklonku loňského roku od posledního žijícího Burkertova syna získal poháry a zmiňované medaile.

„Bylo to štěstí, protože byl v Čechách na návštěvě a bohužel o těchto Vánocích v Plavech zemřel. Bůhví, co by se s pozůstalostí stalo,“ přemítá Zeman.

První mistr světa

Olympijskou medaili v získaných materiálech amatérský badatel prý vůbec nečekal. Bylo to pro něj překvapení. Předpokládal, že je uložena v nějakém muzeu, nebo ji má někde uloženou Český olympijský výbor.

„Je to unikát. Nechybí tu ale ani medaile za titul mistra světa mezi sdruženáři na šampionátu v italské Cortině v roce 1927. Podle výsledkových listin by tak byl také prvním československým mistrem světa,“ usmívá se

Zeman nad tlustou knihou mapující žebříčky lyžařských výsledků z minulého století.

Všechny medaile a dobové dokumenty si bude moci brzy prohlédnout i veřejnost. Ve výstavních prostorách své továrny připravuje o Burkertovi expozici.

Podle informací zveřejněných v měsíčníku Krkonoše-Jizerské hory Burkert začal se závodní činností poměrně pozdě, s největší pravděpodobností až v roce 1925. Jeho doménou byl skok na lyžích. Provedení v jeho podání uznávali a obdivovali přední švédští a norští skokani, tvořící v té době světovou extratřídu. Obzvláště jim imponovala razance a nádherná technika vlastního letu. Tehdy skokani na lyžích kroužili za letu vzduchem rukama, předpaženýma před sebe.

Jaroslav Švehla, [Právo](#)

ZDRAVÍ S ÚSMĚVEM

Cizrna neboli římský hrách patří mezi nejkvalitnější luštěniny vhodné pro lidskou výživu. Je nepostradatelnou složkou stravy vegetariánů a doporučuje se zvláště pro děti a těhotné ženy. **Má vysoký podíl nenasycené mastné kyseliny linolové, která patří mezi tzv. Omega 6 mastné kyseliny a je účinná v prevenci onemocnění srdečně-cévní soustavy (snižuje hladinu cholesterolu).**

Cizrna chutná po oříchách a díky svému obsahu živin působí proti stárnutí. Je skvělým zdrojem bílkovin důležitých pro buněčnou regeneraci. Má vysoký podíl vitamínu E, který posiluje obranyschopnost, chrání srdce a zabezpečuje zdravou kůži a vlasy. Zinek posiluje obranyschopnost a má blahodárné účinky na štítnou žlázu. Izoflavony mají protirakovinné účinky.

Recept na falafel:

Postup přípravy:

- 250 g cizrny
- 1 nakrájená cibule
- 2 nakrájené stroužky česneku
- 2 lžičky mletého římského kmínu
- 2 lžičky mletého koriandru
- 2 lžice petrželky
- sůl, pepř
- kukuřičný olej

Cizrnu namočíme přes noc a druhý den vaříme 1-1,5 hodiny doměkka v dostatečném množství vody. Vodu slijeme a cizrnu necháme vychladnout. Cizrnu rozmixujeme s cibulí, česnekem, římským kmínem, mletým koriandrem a petrželkou na hladkou kaši, osolíme a opepříme. Směs přikryjeme fólií na potraviny a uložíme na hodinu odstát do chladničky. Z cizrnové hmoty tvoříme kuličky, mírně je zploštíme a dáme na plech vytřený kukuřičným olejem. Lehce je potřeme olejem a pečeme v troubě předehřáté na 200°C dozlatova.

Přeji dobrou chuť.

Jan Anděl, ZDRAVÍ S ÚSMĚVEM s.r.o., www.zdravisusmevem.cz

KLETRÁK - informační zpravodaj pro členy České táborské unie, táborského klubu KLETR, občanského sdružení, Svatoplukova 288, 686 01 Uh.Hradiště, mobil 728 366 215, pevná linka fayn 576 013 167. E-mail: taborniciuh@seznam.cz *<http://www.kletr.tk/> Vydává Malá rada klubu. Uzávěrka tohoto čísla 10.6.2014. Zodpovědný redaktor Bob Stránský. Na tvorbě tohoto čísla se podílel Pedro Hála, Marta Hrnčová a další..

